

**LBRIS**

We know  
books

**MAGDA PATROLEA**

# **ÎN CĂUTAREA FERICIRII**

Un plus de înțelepciune prin Povești inspiraționale

București  
2022

# LBDIS ÎN CĂUTAREA FERICIRII

Povești inspiraționale pentru toate vârstele

Introducere	5
<b>Relația cu eul interior</b>	11
Gânduri la început de an - <i>organizarea propriei vieți</i>	15
Lecțiile Teodorei - <i>amenințări și oportunități</i>	19
Așteptări deșarte - <i>concurs de împrejurări</i>	24
Gâlceava lingurilor - <i>transformarea interioară</i>	29
Povestea melcilor de oraș - <i>mustrările de conștiință</i>	31
Izul - <i>situațiile stânjenitoare</i>	34
Gânduri epuizante - <i>ruminațiile</i>	38
Casa de la marginea orașului - <i>decizii pe termen lung</i>	42
Cadoul perfect - <i>fundamentarea alegerilor</i>	47
Petrecerea de Paște - <i>importanța regulilor</i>	51
În căutarea perfecțiunii - <i>a te bucura de realizările proprii</i>	57
Piticul interior - <i>gestionarea gândurilor</i>	60
La apus - <i>trăirea conștientă</i>	62
Bunica - <i>reacția la doliu sau la o altă pierdere</i>	66
<b>Relații de familie</b>	73
Cunoștința întâmplătoare - <i>căutarea partenerului perfect</i>	75
Gândurile bonei - <i>a te căsători cu persoana potrivită</i>	79
Norii din bucătărie - <i>gestionarea furiei</i>	84
În familie - <i>cum tratăm infidelitatea</i>	88
O bere, băieți? - <i>relația cu un partener atins de vicii</i>	92
Probleme financiare - <i>despre datoria față de familie</i>	97
Călătoria - <i>comunicarea cu cei apropiați</i>	100
Gemelele - <i>așteptări maternale</i>	104



Dialogul păpușilor - cum sabotăm bucuria copiilor	107
Vreau la tati! - o întâmplare cu crize de tantrum	111
Leagănul - când părinții intervin în jocul copiilor	116
Târgul de echipamente medicale - încurajarea copilului să își atingă potențialul nativ	119
Cu mama la terapie - relații toxice între părinți și copii	123

## **Relații de muncă** 131

Povestea tâmplarului - alegerea carierei	133
Ceașca de ceai - boli pe sistem nervos	137
Cearta pe frigider - puncte de vedere diferite	141
Când geografia a întâlnit numerele - pregătirea profesională continuă	143
Conflict cu șefa - când calitățile se întorc împotriva ta	148
Caii fermierului - nevoile tale versus nevoile celorlalți	153
Înmormântarea - rana de nedreptate	156
Caracașita - când iei totul în serios, iar ceilalți caută vinovați	160
Firul de ceapă - importanța mediului de lucru	163



# LBRIS | We know books

## RELATIA CU EUL INTERIOR

Trăirile din copilărie ne formează și marchează întreaga existență. Uimitor este faptul că, în urma unor experiențe similare, rezultatele prezintă diferențe, uneori semnificative. De exemplu, cei născuți în anii '80 au avut parte, din fragedă pruncie, de violență domestică. Deși au crescut cu slogane de genul „Bătaia e ruptă din rai”, „Unde dă mama crește” sau „Eu te-am făcut, eu te omor”, nu toți s-au transformat în agresori sau victime. Fiecare a evoluat diferit în funcție de personalitate, de nivelul de educație, de factorii de mediu, de efectul traumelor și de multe alte elemente.

Viața omului se aseamănă cu o bucată de pământ. Unii primesc o parcelă fertilă de la strămoși, fie că e vorba de genă (sănătate sau inteligență), fie că e vorba despre resurse sub formă de case, mașini, bani, faimă sau anturaj. Mă refer la acel ceva ce le dă un avantaj la linia de start. Dar, mai important decât ceea ce au primit, este ceea ce fac cu respectivele daruri.

Există oameni care, în ciuda privilegiilor native, au parte de mari probleme - de sănătate, financiare, familiale etc. Unele se datorează unor accidente sau conjuncturi, dar, cel mai adesea, se datorează propriei persoane. Ei sunt pur și simplu consumatori, utilizează darurile primite, nu știu să muncească, să valorifice, să sporească și să transmită ștafeta generațiilor viitoare.

Totodată, există și persoane care, în ciuda startului anevoios (s-au născut în sărăcie, au avut boli grave în copilărie, au fost abuzate, au avut modele nepotrivite), au reușit să se adapteze, să evolueze și să se căpătuiască în viață. Cu școală sau fără școală, cu muncă sau prin perspicacitate, au reușit să își realizeze planurile.

Pentru unii, succesul în viață reprezintă dobândirea unei case și întemeierea unei familii, pentru alții - să fie înconjurați de prieteni și să aibă un anturaj vesel, pentru alți oameni - să dețină o anumită funcție sau haine și mașini luxoase, pentru alții - să călătorească, să învețe sau să inventeze ceva, să dobândească faimă și un alt statut social. Cu toții ne dorim succes, însă pentru fiecare succesul înseamnă altceva.



Unele grădini au un strat gros de cernoziom, altele au doar un sol nisipos. Unii, săpând în grădină, au dat peste vestigii istorice. În cazuri mai rare, s-au descoperit chiar și pungi de petrol. O fi bine sau o fi rău? Dacă arunci vreo țigară aprinsă în zonă, ai toate șansele să regreti. De asemenea, s-ar putea să ți se încurce planurile dacă ai luat terenul cu gândul să ajungi cel mai mare producător de cartofi din zonă. Totuși, dacă reușești să dai în exploatare zăcămintul, te vei îmbogăți rapid. Mai departe, dacă banii te vor ajuta să îți îndeplinești visurile, vei fi un om împlinit. Dacă vei ajunge sclavul banului, zăcămintul va fi avut o influență nefastă asupra vieții tale.

Există lucruri care nu sunt în controlul nostru, dar cu siguranță fiecare decizie sau indecizie dă vieții o altă turnură.

Nicicând nu e timpul pierdut să ne dezvoltăm. „Omul, cât trăiește, învață!” zice un proverb românesc. Situațiile prin care trecem, clipă de clipă, au menirea să ne instruiască. Dacă am ratat ceva, viața ne aduce în conjuncturi asemănătoare. Așa se explică de ce o victimă a agresiunii domestice se îndrăgostește de un alt agresor sau de ce este cineva mereu concediat și nu reușește să își păstreze locul de muncă. Începem o nouă viață când, forțați de împrejurări, avem o revelație, conștientizăm problema și schimbăm modul în care reacționăm.

Te-ai gândit vreodată că dezvoltarea unor abilități, reconstrucția personală se aseamănă cu ridicarea unei case? Vedem pereții, aspectul lor, dar știm foarte puțin despre rețelele de apă, canalizare și electricitate care îi străbat. Fără ele, casa nu este confortabilă. Luată separat, aceste rețele nu au rost. Dacă pereții nu există, ele reprezintă doar o rețea de cabluri și conducte. Nu se vor numi niciodată CASA. Unele părți sunt vizibile, altele nu, dar toate sunt necesare. Dacă ceva lipsește, casa este nefuncțională, nelocuibilă.

Înainte de a începe un proces de dezvoltare personală, ca și în cazul construirii unei case, trebuie să schițăm un proiect. Chiar dacă îl putem vizualiza în minte, este necesar să îl transpunem pe hârtie.

*De ce?*



Trebuie avute în vedere anumite aspecte, chiar dacă par simple sau lipsite de importanță la început. Scriind, ne asigurăm că nu uităm nimic, că toate părțile componente vor exista și vor fi amplasate la locul potrivit.

Sub impulsul momentului, sub influența anumitor stimuli, vedem clar detaliile, dar, pe măsură ce zilele trec, unele se estompează, altele dispar cu totul din mintea noastră, așa că este bine să le notăm, ca să nu uităm.

Dacă vrem să îmbunătățim un aspect al proiectului inițial o putem face, dar trebuie să ținem cont de reacțiile în lanț. Se știe că, atunci când adăugăm noi prize, trebuie analizat impactul asupra rețelei electrice, ținând cont de puterea maximă pe care aceasta o suportă. Pe de altă parte, dacă schimbăm doar culoarea prizelor dintr-o cameră, aceasta influențează designul interior, fără alte implicații inginereste.

Când ne confruntăm cu munca grea sau identificăm alte activități - ne scade entuziasmul, ne este greu să acționăm, avem tendința să amânăm, iar mai apoi abandonăm. Forma scrisă a proiectului de schimbare personală, existența materială a acestuia ne obligă, ca un contract, să finalizăm ceea ce ne-am propus.

Pe de altă parte, nu putem prelua planul de la un prieten, fiecare trebuie să își realizeze propriul proiect, ținând seama de ceea ce are în prezent, de resursele disponibile și necesități. Dacă ai o familie numeroasă (sau intenționezi să o crești) înseamnă că ai nevoie de o casă spațioasă, în alt context cheltuiala nu se justifică. Dacă trăiești într-o zonă de munte, este frig și ai nevoie de o izolație suplimentară. Dacă trăiești în Japonia, ai nevoie de o casă din materiale ușoare, rezistente la cutremur.

Dacă lucrezi în vânzări și dorești să ai succes în acest domeniu, ai putea să îți propui dezvoltarea abilităților de comunicare. Dacă ești o persoană agitată, s-ar putea să îți propui descărcarea energiei prin dans ori sport, sau dezvoltarea unor tehnici de autocontrol.

Nu putem clădi pereți fără fundație, nu putem așeza acoperișul fără pereți. Dacă nu lăsăm spațiu pentru ușă și ferestre,



nu vom putea intra în casă sau nu vom avea lumină. În plan personal, trebuie să clarificăm cine suntem, ce avem, ce dorim să păstrăm și ce modificări vrem să aducem propriei persoane. Să ne analizăm obiceiurile, cum reacționăm în diferite situații, cum putem să implementăm unele schimbări. Să ne identificăm emoțiile și acțiunile care le provoacă. Trebuie să stabilim prioritățile. Să decidem cu ce domeniu începem transformarea.

Când vrem să construim casa, putem începe cu locuința, cu gardul sau garajul. S-a dovedit științific că repurtarea unor mici succese ridică mult moralul, facilitând ducerea lucrării la bun sfârșit. După ce reușim să implementăm un obicei mic (să ne spălăm pe dinți înainte de culcare), ne va fi mai ușor să facem schimbări mai profunde (să nu mai țipăm la copil, să nu mai jignim partenerul/partenera).

La început analizăm bugetul, respectiv condițiile de mediu, sistemul de valori personale. Identificăm alte resurse externe: prieteni care ne pot ajuta, cărți, programe de dezvoltare personală. Nu ne putem ocupa singuri, avem nevoie de specialiști.

Dacă la o casă avem nevoie de proiectant, zidar, zugrav, instalator, în cazul reclădirii de sine avem nevoie de consilier, psiholog, trainer, coach, antrenor (de dans, de fitness, de yoga, etc.). Dacă nu suntem mulțumiți de activitatea celui ales, nu abandonăm lucrarea, ci căutăm alt specialist. Nu lăsăm un perete în baie fără faianță doar pentru că meșterul a plecat în concediu sau pentru că nu ne place cum lucrează.

La final, trebuie să ne mutăm în casa nouă, să o folosim. Există oameni care s-au obișnuit să trăiască în magazia din fundul curții în care s-au instalat la tinerețe, când nu aveau unde să locuiască. Deși au construit o vilă mare și frumoasă, din obișnuință, continuă să trăiască în condiții precare. Trebuie să fim atenți să ne valorificăm munca și investiția. Fiecare merită să trăiască în casa visurilor sale.



# LIBRIS

## GĂNDURI LA ÎNCEPUT DE AN

books

### organizarea propriei vieți

Eliza a auzit ciripitul vrăbiilor, dar nu s-a grăbit să deschidă ochii. A continuat să asculte sfada lor. S-a întrebat ce zi este, cât e ora, dacă trebuie să se grăbească la serviciu.

Era duminică, așa că ora nu mai conta. A luat perna în brațe și s-a întors cu fața spre geam. Soarele răspândea o lumină caldă și puternică, deși era toiu iernii, trecuse doar o săptămână de la Revelion. „Cirip! Cip-cirip! Cip-cip-cip-cirip! Cirip!” A auzit de pe pervaz, apoi „zbâr”... și liniște! Eliza a ciulit urechea. După câteva secunde, a auzit un alt ciripit, dar mai de departe, semn că vrăbiile staționau la altă fereastră.

Fără vreo legătură, gândul fetei a zburat spre Ionela. „Să nu uit să o sun de Sfântul Ion!”

Nu s-a ridicat din pat. A rămas cu fața scăldată în razele soarelui. Gândurile și-au continuat curgerea în direcția Ionelei...

„E cea mai bună prietenă a mea! Ne știm de la grădiniță, oare câți ani or fi de atunci? Ce mă mai tachina cu păpușa ei cu ochi albaștri! Nu mă lăsa să mă joc cu ea decât dacă îi dădeam ceva la schimb. La școală s-a schimbat. Îmi aducea ciocolată chinezească de fiecare dată când venea tatăl ei din delegație. Nu știu cum făcea rost de ea, dar făcea. Era cel mai bun desert. Oare ce s-a întâmplat după Revoluție? Pe piață au apărut tot felul de produse, dar ciocolată chinezească nu am mai văzut. Avea ambalaj roșu, într-un colț curgea lapte dintr-un ulcior pe câteva tablete. Cea mai bună ciocolată! Ei, și eu aveam grijă de Ionela, o ajutam la cumpărături când o trimiteau ai ei la piață, îi împrumutam creioane, că mereu le pierdea. Au trecut treizeci de ani... cum zboară timpul!

Mă bucur că a rămas prietena mea!

Și totuși, ce mult s-a schimbat! Înainte mă suna mereu să îmi ceară bani împrumut până la salariu, acum și-a luat mașină smecheră, care parchează singură. Ce noroc a avut cu serviciul! Să te trezești peste noapte consultant pe fonduri europene! Să călătorești prin toată lumea și să ai salariul în euro! Asta da



noroc! Că la școală era bună, dar nu cine știe ce. În tot cazul, nu era mai deșteaptă decât mine! Eu am intrat la mate-info, ea la filologie. Eu am mers la ASE, ea la Universitate. Eu am ajuns contabil, nu am timp de concediu, ea călătorește într-un an mai mult decât o voi face eu în întreaga viață... Uite că nu a învățat degeaba limbi străine!

Poate n-ar fi rău să scriu și eu planul acela... cum zicea? De dezvoltare personală, mi se pare. Parcă ar fi un plan de business!”

A zâmbit.

„Mi s-a părut mie o pierdere de vreme, dar dacă o fi adevărat?! Ea zice că așa a început totul. La seminarul despre abundență. Ea a luat lucrurile în serios, nu mi-a zis ce a scris, dar l-a făcut, asta e clar, doar mi-a cerut să o caracterizez.”

„Cip-cip-cirip!!!” Eliza a deschis ochii, dar nu s-a clintit. Vrăbiuța nu era pe pervazul ei. A rămas cu privirea ațintită deasupra ferestrei, fără să vadă ceva.

„Trebuie să îmi cauț notițele. Oare de la cine aș putea să obțin răspunsuri sincere? Îmi amintesc că trebuia să culegem date de la alții... calități și defecte, aspecte de valorificat și aspecte de îmbunătățit. Cinci persoane apropiate, care mă știu bine și cinci cunoscuți... la cine să apelez să nu creadă că am luat-o razna?! Cu colegele nu aș vorbi. Chiar și mama cred că m-ar privi strâmb, de Matei, ce să mai zic! O fi el soțul meu, nu comentează când îi spun că merg la vreun curs, îmi dă chiar și bani să îl achit, dar niciodată nu are răbdare să asculte ce am aflat acolo. De fapt, de aceea am abandonat proiectul cu abundența. Nici eu nu am fost hotărâtă, dar nici nu m-am simțit susținută.”

Și totuși, Ionela a reușit! Pot să încep cu ea! Cred că nașa ar fi deschisă să mă ajute, poate și tanti Mimi, că ele mereu mi-au dat sfaturi bune. Trebuie să încep de undeva.

Ionela era stresată că firma ei urma să intre în faliment, zicea că și-a stabilit un scop nou în viață, că vrea să încerce altceva. Căutase cele mai serioase firme de recrutare unde să își trimită CV-ul, dar planurile au zburat când s-a întâlnit cu dirigintele. Ce chestie, să stai la coadă la farmacie și în fața ta

să fie norocul! Sub chipul *dirigului* cu care nu ai ținut legătura după ce s-a terminat școala. Să te recunoască și să îți propună un asemenea post! E de invidiat! Ionela zicea că i s-a întâmplat exact cum a anunțat lectorul - îți stabilești un obiectiv, ceva în care să crezi cu adevărat, apoi universul lucrează pentru tine, atragi ceea ce gândești. Totul e să crezi aieva! Chiar pare atât de simplu!”

Eliza a sărit din pat, a trecut pe la baie, s-a spălat pe dinți, și-a clătit fața. S-a trezit. A rămas în pijamale. A răscolit câteva minute în sertarele din bibliotecă până a găsit notițele de la eveniment.

„Ce harababură!” Și-a zis că trebuie să facă ordine în sertar, dar mai pe seară. A deschis agenda, era nerăbdătoare să își planifice viitorul.

„Lectorul recomandase alegerea unui scop în legătură cu activitățile la care ne pricepem cel mai bine. A mai spus că, uneori, nu ne dăm seama care sunt acestea. E bine să pornim de la domeniul propriu de expertiză, de la abilități, pentru că atunci când ne place ceea ce facem nu simțim oboseala și depășim cu ușurință obstacolele care ne apar în cale.”

Eliza aflase că, în funcție de durata și natura relațiilor, oamenii te percep diferit. „Deși te consideri pricepută la bucătărie, faci bucate alese, prietenii pot să îți aprecieze mai mult simțul estetic, modul în care îngrijești florile sau în care decorezi locuința. Alte persoane ar putea să îți aprecieze migala cu care pui lucrurile în ordine.”

Eliza a căutat o agendă nouă și și-a notat valorile personale, realizările din anul precedent, dar și ceea ce ar fi dorit să schimbe în viața ei. Înainte de a-și stabili obiectivele pentru viitor, trebuia să își întrebe prietenii apropiați ce calități sau defecte observaseră la ea, așa că le-a scris un mesaj succint în care le spunea că are nevoie de o caracterizare sinceră.

Era emoționată. A făcut o listă cu persoane cunoscute, dar nu se hotăra cum să li se adreseze, cu cine să înceapă. A decis să aștepte răspunsul prietenilor înainte de a mai trimite alte întrebări.





Ca orice proces de evoluție, transformarea propriei persoane necesită timp, dedicare și flexibilitate. Se pornește cu inima deschisă și cu multă hotărâre, se fac ajustări pe parcurs, dar procesul nu se oprește niciodată.

Mulți dintre noi acționează în virtutea inerției. Parcă viața ne împinge, cumva, înainte. Nu avem timp să ne gândim la ceea ce ne dorim. Nu am fost educați să reflectăm, să ne stabilim obiective, să ne propunem ținte intermediare și să ne premiem când le atingem.

Tu ți-ai stabilit obiective? Ai fixat vreun termen pentru realizarea acestora? O lună, un an, mai mulți ani?

Pentru a ne asigura că nu uităm ce ne-am propus, e necesar să ne notăm totul într-o agendă. Și nu e suficient să scriem, din când în când e necesar să citim și să recitim, să vedem dacă am păstrat traiectoria. Uneori contextul se schimbă. Poate te îndrăgostești, poate să intervină o promovare la serviciu sau să se lanseze un produs nou pe piață și atunci e necesară ajustarea planului. Important este să continui, să nu te dai bătut.

Mulți aspirăm să ajungem *cineva* sau *undeva*. Unii chiar vizualizează anumite rezultate. Cu toate acestea, anii trec și ne întrebăm de ce nu ne-am îndeplinit visul. Nu suntem conștienți că, pentru a obține anumite rezultate, este necesar să acționăm. Nu putem obține rezultate diferite dacă nu ieșim din rutină, dacă facem același lucru zi de zi. Zona de confort ne ferește de unele pericole, dar, în egală măsură, ne ține departe de succesul care se ascunde în necunoscut.

Ionela și-a dorit să își schimbe locul de muncă. Ea nu a apucat să acționeze conform planului pe care și-l făcuse, pentru că soarta i-a scos în cale o oportunitate prin oferta pe care i-o prezentase dirigintele. Totuși, dacă Ionela nu l-ar fi recunoscut pe profesor sau dacă ar fi fost timidă și nu l-ar fi salutat, șansa ar fi trecut pe lângă ea. Niciodată nu ar fi bănuț că acel om deținea cheia care îi deschidea ușa către o altă viață. Micile provocări ne pot conduce pe căi nebănuite, uneori ne pot orienta către succesul mult visat.



# LBRIS

LECTIILE TEODOREI

amenințări și oportunități

Teodora s-a născut într-o familie modestă într-un cătun din nordul Moldovei. Când era mică, a renunțat de multe ori să se joace cu copiii din vecini pentru a-și ajuta părinții, dar, cu toate acestea, putea spune că a avut o copilărie obișnuită, ferită de necazuri.

Aveau multe animale în gospodărie - cal, vaci, capre - iar Teodora trebuia să le îngrijească, să le adape și să le hrănească atunci când părinții plecau la muncile câmpului. Calul era prietenul ei, venea adesea să îl mângâie, să îi aducă o felie de pâine.

Pe lângă responsabilitățile casnice, părinții îi cereau să nu își neglijeze școala. Ei nu aveau multă carte. Erau oameni serioși, cinstiți și buni gospodari, care încercau să transmită odraslei lor aceleași principii de viață. Aveau un singur copil și își doreau tot ce e mai bun pentru fetița lor.

Întrucât era isteată, Teodora nu petrecea prea mult timp cu lecțiile. În schimb, îi plăcea să citească. Cum nu avea nici bani de cheltuit, nici librărie în zonă, citise mai toate cărțile din micuța bibliotecă pe care o încropise învățătoarea ei.

Școala era departe, la câțiva kilometri, în satul vecin, dar în fiecare dimineață venea microbuzul primăriei și lua cei paisprezece școlari din sat pentru a-i duce la unitatea de învățământ. Teodora nu a întârziat niciodată, pentru că avea grijă să programeze ceasul cu o oră înainte de venirea mașinii. Uneori se trezea de grijă, cu mult înainte ca acesta să sune.

În clasa a cincea, i-a fost greu să se despartă de doamna învățătoare, să se obișnuiască cu profesorii, cu noile cerințe ale acestora. A ajuns în scurt timp eleva preferată a profesoarei de limba română, care ținea și lecțiile de limba engleză. Acesta îi făcea rost de tot felul de cărți, pe care Teodora le citea cu nesăț, indiferent de subiect. Profesoara avea grijă să îi ofere stiluri diferite, romane clasice din literatura universală, dar și literatură SF sau romane istorice.



Adevărata provocare pentru Teodora a început în clasa a șasea, la orele de matematică și fizică pe care le ținea un profesor nou venit în școală, Nedelcu Mircea. Era între două vârste, înalt, athletic, ușor grizonat. Venise de la Iași. Divorțase în urmă cu un an și a decis să facă o schimbare, a ales să predea în acest colț uitat de lume.

Era obișnuit cu standardele de oraș deși, la rândul lui, copilărise la țară. A decis să mențină stilul de lucru, aceleași cerințe. Pentru copiii din vârful dealului era o schimbare majoră, pentru că erau obișnuiți cu pauze prelungite și teme puține.

Notele au scăzut simțitor. Câțiva părinți au venit la școală să vorbească cu profesorul. Domnul Nedelcu i-a primit cu amabilitate, le-a prezentat în câteva cuvinte programa, a precizat că el își face meseria, a promis că va încerca să îi ajute suplimentar pe copiii care au nevoie și i-a condus liniștit pe părinți spre ieșire.

În perioada care a urmat, a dovedit că vorbise serios. Când observa că un copil întâmpină dificultăți la un anumit tip de exercițiu, se oprea la banca lui cu lămuriri suplimentare. Avea grijă să le dea teme de diferite grade de dificultate, astfel încât cei care erau atenți, chiar dacă nu munceau prea mult, să poată lua note de trecere. Cine era interesat și învăța mai mult, avea șanse să obțină note mai bune.

Copiii care nu înțelegeau lecția predată erau invitați să rămână după ore, la pregătire suplimentară, în zilele de joi când o parte aveau meci, iar microbuzul făcea două curse. Deși notele nu au crescut spectaculos, părinții nu au revenit la școală. Unii nu prea înțeleseseră ce le-a zis profesorul și nu doreau să se facă de rușine, alții s-au simțit intimidati de personalitatea lui. Atâta timp cât copiii treceau clasa, familiile erau mulțumite.

Elevii începuseră să se obișnuiască cu acest mod de lucru, mai puțin Teodora. Era ambițioasă și fusese premiantă până atunci. Deși pusese și ea câteva întrebări, profesorul nu a lămurit-o, i-a recomandat să recitească lecția din manual, să își pună mintea la contribuție. Ba, de multe ori, o scotea la tablă și îi dădea diverse exerciții, uneori erau chiar dintre acelea explicate

